

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til 3die Behandling sættes til Forhandling under et.

Ordføreren (A. Hage): Det har været Udvalget magtpaaliggende at tilendebringe Forhandlingerne om dette Lovforslag saa hurtigt som muligt. Hvis det havde drejet sig om en endelig Revision, tror jeg ikke, det vilde have været muligt at gøre det færdigt i den korte Tid, som har været levet os, men under Hensyn til, at vi om 5 Aar skulle have dette Lovforslag til fornyet Behandling, have vi ment at kunne se bort fra en mere indgaaende Drøftelse af de i Loven af 1899 nedlagte Principer og har i det væsentlige kunnet indskrænke os til en Forhandling om de af Regeringen foreslaaede og de i det andet Ting under Forhandlingerne der vedtagne Ændringer i den nævnte Lov. Vi have derhos ønsket at stille saa faa Ændringsforslag som muligt, for ikke at berede Sagen nogen som helst Vanskelighed, idet vi fra alle Sider have været enige om at betragte Loven af 1899 som et Forsøg, der hidtil maa siges at være lykkedes, og som der derfor kan være god Grund til at fortsætte. Da vi endnu i dette Øjeblik ikke have nogen som helst Vished om, naar Samlingen vil blive sluttet, har Udvalget, som sagt, ladet sig det være magtpaaliggende at tilvejebringe Betænkning og dermed Mulighed for en Forhandling allerede i Dag.

Det har dog under Forhandlingerne ikke kunnet undgaas, at Udvalget er stødt paa enkelte Punkter i Loven af 1899, som man har ønsket forandrede, og jeg skal først omtale de Ændringsforslag, der høre herhen. De ere alle stillede af hele Udvalget. Her stode vi straks paa Ændringsforslaget under Nr. 1, der gaar ud paa, at der efter „Landbrugsarbejde“ indskydes „herunder Havebrugsarbejde“. Der har ikke fra nogen Side været nogen Uoverensstemmelse om, at Havebrugsarbejdere bør falde ind under Loven. I det andet Ting var der stillet et Ændringsforslag i saa Henseende, men efter Udtalelser af Ministeren blev det taget tilbage, idet han mente, at Havebrugsarbejdere vilde falde ind under den Tilføjelse, der var sket vedrørende Landhaandværkere, Teglværksarbejdere o. lign. Da den nugældende Bestemmelse imidlertid ikke er klar, hvilket er konstateret ved Ministerens Udtalelse, og da man i Udvalget fandt, at det var lidt magert, at Havebrugsarbejdere

skulde falde ind under „o. l.“, medens Teglværksarbejdere og Landhaandværkere blev specielt fremhævede, foretrak man tydeligt at udtale, at Havebrugsarbejdere selvfølgelig høre med under Loven. Udvalget er enigt om, at netop Dygtighed paa dette Omraade bør anbefale den vedkommende til at komme i Betragtning, idet han har særlige Betingelser for at bringe et smukt, økonomisk Resultat ud af sin Jord. Der er ingen Tvivl om, at disse Smaalodder i det mindste delvis ville give mere ved at dyrkes med Spade end ved at dyrkes med Plov og Hest. Dette Forslag er altsaa stillet af hele Udvalget.

Det næste Ændringsforslag er ligeledet stillet af hele Udvalget og vedrører Loven af 1899. Der staar i den nugældende Lov, at vedkommende for at komme i Betragtning skal godtgøre at „være raadig over de Midler, som i Henhold til nærværende Lov ville være fornødne for ham til Ejendommens Overtagelse“. Alle ville vistnok erkende, at de Midler, der forlanges, ere saa smaa, som de overhovedet kunne være. Indskrænker man Fordringerne nu yderligere, saa at Laansøgerne ikke behøve at være Ejere af men kun at være raadige over Midlerne, er man efter Udvalgets Opfattelse kommen noget for langt bort fra de Fordringer, som bør stilles. Jeg maa her straks indskyde, at vel er Forslaget stillet af hele Udvalget, men de Betragtninger, jeg gør mig til Talsmand for, deles dog maaske ikke af alle Medlemmer, idet nogle have været i Tvivl om, hvorvidt de burde gaa med til Ændringen. Medens det altsaa staar klart for mig, at dette Ændringsforslag er rimeligt og billigt, er der enkelte Medlemmer af Udvalget, som have haft visse Betæneligheder derved, det vil jeg ikke undlade at tilføje. Det maa jo være Opgaven ved denne Lov at sætte en særlig Præmie paa Sparsommelighed. Der staar jo ogsaa i Loven, at den paagældende skal godtgøre, at han er en flittig og sparsommelig Mand, men fordi man er raadig over nogle hundrede Kroner, har man dog i og for sig ikke godtgjort dette, for de Penge kunne jo skaffes til Veje paa saa mange Maader. Udvalget har haft sin Opmærksomhed henvendt paa, at de til Eksempel kunne fremskaffes derved, at en eller anden entreprenant Mand overtaler en Person til at overtage en Lod ved at sige til ham: Jeg skal nok skaffe dig Pengene! Det er en Vej, som absolut bør undgaas, og det vil jo ogsaa ske i det Øjeblik, at vedkommende skal